

Udover disse udgifter til arbejdstilsynet kommer staten til – på linje med andre arbejdsgivere – over de forskellige statsvirksomheders budgetter at bidrage til arbejdsmiljøfondet med et beløb på 862.500 kr. i 1977, 2,53 mill. kr. i 1978 og årlig fra 1979 på 3,5 mill. kr. svarende til de statsansattes andel af samtlige lønmodtagere. Dette bidrag er meget nær det samme, som ud fra andre forudsætninger nu ydes arbejderbeskyttelsesfondet. Samtidig vil staten som arbejdsgiver dog formentlig få andel i de tilskud, fondet forudsættes at yde til delvis dækning af udgifter til uddannelse af sikkerhedsrepræsentanter.

Bedriftssundhedstjenestens udgifter fra staten kan først gøres op, når et mere konkret forslag er udarbejdet af den nedsatte embedsmandsgruppe.

Endelig ligger der i rammebestemmelserne for lægeundersøgelser muligheder for finansiering over statens finanser i noget videre omfang end hidtil, men i hvilket omfang disse muligheder skal udnyttes beror i høj grad på udformningen af en bedriftssundhedstjeneste, som forudsættes at dække en hel del af dette behov.

Det må stærkt understreges, at de her anførte udgifter og indtægter (besparelser) ikke følger umiddelbart af vedtagelsen af loven om arbejdsmiljø, men forudsætter selvstændige beslutninger efter nærmere undersøgelser. Arbejdsministeren har givet tilsagn om, at ikke blot bevillingsmyndighederne, herunder finansudvalget, vil blive inddraget i beslutningsprocessen, men også arbejdsmarkedsudvalget eller for bedriftssundhedstjenestens vedkommende lovgivningsmagten i sin helhed.

Kommunerne og amtskommunerne har ikke del i administrationen eller finansieringen af arbejdsmiljøloven, udover hvad der følger af, at kommunerne er arbejdsgivere og som sådanne skal sørge for, at forholdene i de kommunale virksomheder er sikkerheds- og sundhedsmæssigt forsvarlige.

En bedriftssundhedstjeneste kan dog inddrage dele af den kommunalt styrede og finansierede sundhedstjeneste og sygehusvæsenet i et samarbejde, som kan indebære nye udgifter eller snarere omlægning af udgifterne.

Arbejdsministeren har oplyst, at kommunerne er fyldigt repræsenterede i embedsmandsgruppen om en bedriftssundhedstjeneste.

Virksomhedernes omkostninger vil afhænge af flere faktorer: Udfyldning under parternes

medvirken af lovens rammebestemmelser, bedriftssundhedstjenestens nærmere udformning, den hidtidige sikkerhedsmæssige standard i den pågældende virksomhed i forhold til gældende arbejderbeskyttelseslove m. v.

For så vidt angår virksomhedernes omkostninger til uddannelse af sikkerhedsrepræsentanter og dækning af tabt arbejdsfortjeneste i denne forbindelse, har arbejdsministeren oplyst, at disse beløber sig til henholdsvis 12 og 32 mill. kr. årlig.

Desuden er det oplyst, at de ikke-statslige virksomheders samlede udgifter til den foreslåede udvidelse af arbejdsmiljøfondet beløber sig til 26,5 mill. kr. årlig.

Ministeren har endvidere over for udvalget fremlagt en af arbejdsmiljøgruppens sekretariat foretaget beregning, hvorefter det kan skønnes, at de samfundsmæssige omkostninger, der må henføres til et utilfredsstillende arbejdsmiljø, formentlig udgør mere end 10 mia kr.

Et *flertal* (socialdemokratiets, venstres og det radikale venstres medlemmer af udvalget) kan tiltræde de i lovforslaget nedfældede principper og den angivne målsætning og udtaler i forbindelse hermed:

For så vidt angår spørgsmålet om *virksomhedernes omkostninger* i forbindelse med en gennemførelse af lovforslaget bemærker flertallet, at der ved lovens formålsbestemmelse er skabt et nyt perspektiv, idet det traditionelle arbejderbeskyttelsesbegreb er afløst af det videre begreb »et sikkert og sundt arbejdsmiljø«.

Arbejdsmiljøet skal således ajourføres i takt med den teknologiske og sociale udvikling i samfundet, jfr. § 1, nr. 1. Flertallet lægger i denne forbindelse megen vægt på, at de krav, der stilles til virksomhedernes arbejdsmiljø, i fremtiden udformes under medvirken af arbejdsmarkedets parter på virksomhedsplan (reglerne om det interne sikkerhedsarbejde i kapitel 2), brancheplan (reglerne om branchesikkerhedsråd i kapitel 3) og på centralt niveau (reglerne om arbejdsmiljørådet i kapitel 12). Arbejdsmarkedets parter vil herefter selv få en væsentlig indflydelse på fastlæggelsen af såvel grundlaget som tempoet for arbejdsmiljøets udvikling.

Flertallet henviser i øvrigt til arbejdsministerens oplysning om, at lovforslaget umiddelbart ikke stiller krav til virksomhederne, som ikke er indeholdt i de nuværende arbejderbeskyttel-